

**ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО І ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕС; СІМЕЙНЕ ПРАВО;
ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО, ГОСПОДАРСЬКО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО;
МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ТА МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО**

УДК 347.9

DOI <https://doi.org/10.32782/2408-9257-2024-1-10>

Авторгов А. М.,
кандидат юридичних наук,
приватний виконавець виконавчого округу міста Києва

**ЕФЕКТИВНІСТЬ СУДОВОГО КОНТРОЛЮ
У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ**

**EFFECTIVENESS OF JUDICIAL CONTROL
IN EXECUTIVE PROCEEDINGS**

Розкрито сутність судового контролю у виконавчому провадженні, його поділ на контрольну та санкційну функції. Також звернено увагу на міжнародні стандарти судового контролю та на рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи та Консультативної ради Європейських суддів щодо його удосконалення. Проведено дослідження актуальної законопроектної діяльності у сфері судового контролю за виконанням рішень, проаналізовані можливі позитивні та негативні наслідки ухвалення законопроектів, які наразі зареєстровані у Верховній Раді України. Проаналізовано існуючу судову практику, зокрема і практику Верховного Суду. Цитовано судові рішення, зокрема ті, які можуть свідчити про формальний підхід до судового контролю за виконанням рішень судів та інших органів (посадових осіб). Наведено пропозиції щодо вдосконалення правового регулювання судового контролю за виконанням судових рішень та констатовано, що судовий контроль за виконанням рішень здійснюється судом здебільшого за виконавцем, а не за виконанням рішенням у цілому, а тому такий контроль потребує змін. Наведено пропозиції, що судовий контроль має бути спрямований, перш за все, на боржника, який має можливість, але відмовляється виконати судове рішення. Запропоновано запровадити астрент в українське законодавство. Висловлено припущення, що щоденний астрент може стати для боржника більш вагомим та переконливим аргументом, аніж розмір штрафу, передбачений чинною редакцією Закону України «Про виконавче провадження». Наведено приклади законодавства та досвіду інших країн у сфері судового контролю за виконанням рішень. Зроблено висновки, що підходи до судового контролю потребують кардинальних змін, аби він став дійсно ефективним механізмом повного та своєчасного виконання судових рішень, а також висновки про те, що інститут судового контролю потребує розширення з погляду ідеології та принципів ЄСПЛ, практики ЄСПЛ та рекомендацій Комітету Міністрів Ради Європи.

***Ключові слова:** виконавець, виконавче провадження, судовий контроль, судова практика, астрент.*

The essence of judicial control in enforcement proceedings and its division into control and sanctioning functions are disclosed. Attention was also paid to the international standards of judicial control and to the recommendations of the Committee of Ministers of the Council of Europe and the Consultative Council of European Judges regarding its improvement. A study of actual legislative activities in the field of judicial control over the enforcement of decisions was conducted, the possible positive and negative consequences of the adoption of draft laws, which are currently registered in the Verkhovna Rada of Ukraine, were analysed. The existing judicial practice, including the practice of the Supreme Court, was analysed. Court decisions are cited, including those that may indicate a formal approach to judicial control over the execution of decisions of courts and other bodies (officials). Proposals for improving the legal regulation of judicial control over the enforcement of court decisions are presented, and it is stated that judicial control over the execution of the decision is carried out by the court mostly on the executor, and not on the execution of the decision as a whole, and therefore such control needs changes. Suggestions are made that judicial control should be directed primarily to the debtor who has the opportunity, but refuses to comply with the court decision. It is proposed to implement *astreinte* in domestic legislation. It is suggested that the daily *astreinte* may become a more weighty and convincing argument for the debtor than the amount of the fine provided for by the current version of the Law of Ukraine "On Enforcement Proceedings". Examples of legislation and experience of other countries in the

field of judicial control over the execution of decisions are given. Conclusions were made that approaches to judicial control need drastic changes in order for it to become a truly effective mechanism for full and timely enforcement of court decisions, as well as conclusions that the institution of judicial control needs to be expanded from the point of view of the ideology and principles of the ECtHR, the practice of the ECtHR and the recommendations of the Committee of Ministers of the Council of Europe.

Key words: *executor, enforcement proceedings, judicial control, judicial practice, astreinte.*

Статтею 129¹ Конституції України [1] визначено, що контроль за виконанням судового рішення здійснює суд. Суд, який ухвалив рішення, може визначити порядок його виконання, надати відстрочення або розстрочення виконання, вжити заходів для забезпечення його виконання, встановити чи змінити спосіб або порядок виконання рішення.

Незважаючи на те, що виконання судових рішень та рішень інших органів покладено на державних та приватних виконавців, роль суду у виконавчому провадженні є багатогранною та важливою. Це, зокрема, вирішення питань у виконавчому процесі, пов'язаних з ускладненням виконавчого провадження: відстрочення, розстрочення виконання, зміна порядку та способу виконання, санкціонування певних дій виконавця, а також здійснення контрольної функції – розгляд скарг на дії та бездіяльність виконавця.

Враховуючи наведене, тематика судового контролю за виконанням судових рішень та рішень інших органів завжди перебувала в полі уваги науковців та практиків [2; 3; 4; 5; 6; 7; 8; 9]. Наявність низки теоретичних концепцій щодо судового контролю та аналіз судової практики не вирішують усього спектра проблеми із забезпечення створення ефективних механізмів судового контролю задля забезпечення завдань і мети виконавчого провадження, врахування прав та законних інтересів суб'єктів, зокрема і напрацювання ефективної взаємодії суду та державних і приватних виконавців.

Відтак метою дослідження є означення наявних проблем у судовій практиці стосовно судового контролю під час виконання рішень судів, а також на підставі емпіричних досліджень, власної практики та напрацьованих конструкцій, визначити можливі наступні кроки щодо створення ефективного механізму судового контролю у виконавчому провадженні.

Контрольна функція суду у вузькому розумінні такого контролю полягає в розгляді скарг на дії або бездіяльність державних виконавців, у широкому ж значенні такий контроль має

здійснюватися за виконанням судового рішення в цілому.

Відповідно до практики ЄСПЛ [11] метою судового контролю є:

- сприяння виконанню рішення й усунення перешкод при його виконанні;
- виконання рішення без зайвого формалізму;
- забезпечення прискорення виконання і компенсацій за його затримку;
- уникнення настільки, наскільки це можливо, створення нових перешкод при виконанні судового рішення, запобігання затягуванню процесу виконання.

У рекомендаціях, викладених у висновку Консультативної ради Європейських суддів № 13 (2010) «Щодо ролі суддів у виконанні судових рішень» (Висновок № 13 (2010) Консультативної ради європейських суддів щодо ролі суддів у виконанні судових рішень ССЄ(2010)2, 19 листопада 2010 р.), зазначено, що на заключному етапі саме суд повинен вжити всіх можливих заходів, щоб забезпечити виконання рішення [12].

Міжнародні стандарти підкреслюють важливість запобігання зловживанням засобами правового захисту та стримування таких зловживань, які в минулому були основною причиною накопичення незавершених виконавчих проваджень у багатьох країнах. Рада Європи запропонувала цим країнам створити механізми, що запобігали б процесуальним зловживанням, наприклад, надаючи суддям та/або суб'єктам примусового виконання більше повноважень карати сторони, які зловживають (наприклад, шляхом накладання штрафів та збільшення повноважень із розслідування).

Так, у рекомендаціях Res (2003) 17 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам «Про примусове виконання» (Рекомендація Res (2003) 17 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо примусового виконання) йдеться про те, що держави мають створити механізм попередження випадків зловживання процедурою примусового виконання однією

зі сторін, що не має розглядатися як перегляд справи [13].

Чи відповідає вітчизняне законодавство та існуюча судова практика зазначеним стандартам? На жаль, не завжди.

Формальність, змагальність чи правовий пуризм?

Завданням судочинства є поновлення порушеного права. Проте боржники нерідко намагаються оскаржити дії державних та приватних виконавців з формальних підстав.

Верховний Суд у своїх рішеннях неодноразово наголошував на тому, що в порядку судового контролю за виконанням судових рішень захист порушеного права можливий за умови, що права, свободи чи інтереси сторони виконавчого провадження дійсно порушені і скаржник використовує судочинство саме для такого захисту. Звертаючись до суду, сторона виконавчого провадження зобов'язана обґрунтувати, а суд, у свою чергу, зобов'язаний встановити, яке саме право скаржника як сторони виконавчого провадження порушено та підлягає захисту в порядку судового контролю за виконанням. Ініціювання справи в порядку судового контролю за виконанням судового рішення не для захисту законних прав та інтересів є недопустимим [14].

Проте, на жаль, на рівні судів першої та апеляційної інстанції іноді ухвалюються рішення, які цим критерієм не відповідають.

Доволі часто трапляється, що процес, який має бути виключно формальним, чомусь перетворюється на змагальний.

Так, наприклад, розгляд подань виконавця про примусове проникнення до житла чи іншого володіння боржника-фізичної особи, розгляд подань про тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України фізичної особи, яка є боржником за невиконанням нею судовим рішенням або рішенням інших органів (посадових осіб) за правилами процесуальних кодексів здійснюється без повідомлення (виклику) сторін.

У такому визначеному законодавством порядку розгляду є один головний недолік – суд не викликає боржника і не задає йому питання про причини невиконання судового рішення.

Проте це зовсім не означає, що для виконавця цей процес є формальним. Суд, вирішуючи ці питання, чомусь перевіряє не поведінку боржника у виконавчому провадженні,

а повноту проведених виконавцем виконавчих дій.

Нерідко суди відмовляють виконавцям у задоволенні таких подань з формальних або навіть надуманих підстав, займаючись правовим пуризмом. У цьому легко перекоонатися, звернувшись до Єдиного реєстру судових рішень.

Наприклад, в ухвалі Богодухівського районного суду Харківської області від 09 липня 2021 р. у справі № 613/1005/20 [15] суд зазначає, що «в матеріалах справи відсутні будь-які докази того, що боржник перешкоджав вільному доступу державного виконавця до свого житла. Доданий до подання акт державного виконавця не може вважатися таким доказом, оскільки в ньому вказано лише про те, що боржник не надав виконавцю допуск до житлового приміщення, що жодним чином не свідчить про перешкоджання боржника вільному доступу державного виконавця до свого житла».

До аналогічного висновку дійшов Хотинський районний суд Чернівецької області в ухвалі від 02 серпня 2023 р. у справі № 724/1626/23 [16].

Мукачівській міськрайонний суд Закарпатської області в ухвалі від 31 липня 2023 р. у справі № 303/6667/22 [17] прийшов до висновку, що «державним виконавцем на обґрунтування доцільності проникнення до приміщення не надано доказів, що ним вжито всі можливі заходи, визначені законодавством про виконавче провадження щодо примусового виконання судового рішення та використанні всі права, які надані державному виконавцю, спрямовані на своєчасне та повне вчинення виконавчих дій».

Запорізькій апеляційний суд у постанові від 21 червня 2022 р. у справі № 755/16493/19 [18], скасовуючи ухвалу суду першої інстанції про задоволення подання приватного виконавця про тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України керівника боржника-юридичної особи, прийшов до висновку, що «... неявка ОСОБА_1 на виклики приватного виконавця НЕ може свідчити (про) небажання або умисне ухилення від виконання судового рішення».

Господарський суд м. Києва в ухвалі від 11 січня 2020 р. у справі № 910/18328/17 [19] зазначив, що «... з наданих приватним виконавцем пояснень вбачається, що належне

боржнику на праві власності майно відсутнє, кошти на рахунках боржника у банківських установах, а також інше майно, на яке може бути звернено стягнення відсутні, *що може свідчити про НЕумисне ухилення від виконання рішення суду*».

Господарський суд м. Києва в ухвалі від 01 червня 2020 р. у справі № 910/11578/19 [20], відмовляючи в задоволенні подання приватного виконавця, послався на ту обставину, що «... приватний виконавець також не надав будь-яких доказів на підтвердження наявності наміру в боржника перетнути державний кордон України з метою ухилення від виконання рішення суду».

Нерідко у справах про розгляд подань про тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України суд вимагає у виконавця доказів того, що боржник має намір виїхати за межі України, або доказів того, що таке тимчасове обмеження змусить боржника виконати судові рішення.

Таким чином, ми нерідко спостерігаємо випадки, коли, розглядаючи питання, що потребують судової санкції у виконавчому провадженні, суди, на жаль, не переймаються питанням його виконання.

Цей підхід потрібно змінювати.

Виконання судових рішень є завершальною стадією судового розгляду, і, хоча суд безпосередньо не виконує ухвалені ним рішення, ефективність виконання судових рішень в очах суспільства визначає ефективність судової системи в цілому.

На жаль, потрібно констатувати, що на сьогодні судовий контроль за виконанням рішення здійснюється судом здебільшого за виконавцем, а не за виконанням рішенням у цілому, а тому такий контроль потребує змін.

Цілком слушною є думка, що судовий контроль має бути спрямований, перш за все, на боржника, який має можливість, але відмовляється виконати судові рішення.

Що пропонує законодавець?

На сьогодні в парламенті зареєстровано три законопроекти щодо судового контролю за виконанням рішень.

Перший – це проєкт Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення судового контролю за виконанням судових рішень у господарському

і цивільному судочинстві» (реєстр. № 7042 від 11 лютого 2022 р.) [21].

Суть його зводиться до запровадження в цивільному і господарському процесі такого поняття, як «звіт про виконання судового рішення». У разі його ухвалення суд, який ухвалив судові рішення у цивільній справі, за письмовою заявою стягувача, державного або приватного виконавця зможе зобов'язати боржника подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення.

Такий звіт суд може витребувати в певних категоріях цивільних і господарських справ.

Для цивільного судочинства це справи:

- 1) що виникають із трудових правовідносин;
- 2) що виникають із сімейних правовідносин;
- 3) щодо відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю фізичної особи, чи шкоди, заподіяної внаслідок вчинення кримінального правопорушення;
- 4) щодо відшкодування шкоди, заподіяної особі незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду;
- 5) щодо відшкодування моральної шкоди;
- 6) щодо захисту прав споживачів;
- 7) щодо захисту честі, гідності та ділової репутації;
- 8) в інших справах немайнового характеру, за умови, що судовим рішенням відповідача зобов'язано вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення.

Для господарського судочинства звіт про виконання судового рішення пропонується витребувати в таких категоріях господарських справ:

- 1) у спорах про захист ділової репутації;
- 2) у спорах, що виникають з відносин, пов'язаних із захистом економічної конкуренції, обмеженням монополізму в господарській діяльності, захистом від недобросовісної конкуренції;
- 3) в інших справах немайнового характеру, за умови, що судовим рішенням відповідача зобов'язано вчинити певні дії або утриматися від їх вчинення.

Наступний – це проєкт Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо удо-

сконалення механізму судового контролю за виконанням рішень судів та процедури встановлення або зміни способу виконання судових рішень за № 7648 від 08 серпня 2022 р. [22].

Законопроект:

– змінює судовий контроль за виконанням рішень у адміністративному судочинстві;

– запроваджує судовий контроль за виконанням судових рішень у цивільному та господарському судочинстві, проте лише щодо рішень, боржниками за якими є орган державної влади, орган місцевого самоврядування, державне або комунальне підприємство;

– розширює коло осіб, які мають право звернутися зі скаргою на дії державного або приватного виконавця.

Також Законопроект пропонує доповнити статті процесуальних кодексів, які регламентують порядок відстрочення, розстрочення виконання, зміну чи встановлення способу і порядку виконання судового рішення (ст. 378 КАС України, ст. 435 ЦПК України, ст. 331 ГПК України [23]) нормами, за якими в разі надходження заяви стягувача про зміну способу і порядку виконання судового рішення, яке підлягає виконанню відповідно до Закону України «Про гарантії держави щодо виконання судових рішень» [24], у зв'язку із недосягненням згоди щодо визначення вартості майна, присудженого стягувачу за рішенням суду, суд приймає рішення про зміну способу і порядку виконання судового рішення на підставі висновку експерта про визначення вартості такого майна.

Така новела є доволі слушною, і аналогічну норму, не обмежуючись випадком стягненням з держави, варто було б запровадити і в цивільному, і в господарському судочинстві щодо будь-яких рішень, де позивач обрав способом захисту своїх прав саме повернення майна.

Останній Законопроект про вдосконалення судового контролю – це проект Закону від 06 липня 2023 р. № 9462 «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення положень про судовий контроль» [25].

Цей Законопроект у деяких положеннях дублює проект № 7648 від 08 серпня 2022 р., а також пропонує запровадити поняття звіту про виконання судового рішення в цивільному та господарському судочинстві.

Крім того, Законопроект пропонує у випадку невиконання боржником рішення суду про зобов'язання вчинити певні дії щодо майна стягувача або майна, присудженого на користь стягувача, протягом двох місяців з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження, вважати це самостійною підставою для зміни способу і порядку виконання такого судового рішення шляхом стягнення з боржника суми вартості відповідного майна (крім випадків, коли стягувач перешкоджає провадженню виконавчих дій, або ж вартість майна неможливо визначити, або майно відповідно до закону не може оцінюватися).

Які питання не охопили зазначені законопроекти та яким чином підвищити ефективність виконання судових рішень, вдосконаливши судовий контроль за їх виконанням?

Інститут судового контролю потребує розширення з погляду ідеології та принципів ЄСПЛ, практики ЄСПЛ та рекомендацій Комітету Міністрів Ради Європи, стандартів Ради Європи.

Потрібно змінити саму ідеологію судового контролю й участі суду у виконанні своїх рішень.

Система судового контролю має уникати необґрунтованих зупинок або затримок виконання та бути направленою на виконання рішення.

Якщо говорити про рішення зобов'язального характеру, то на сьогодні існує судова практика, за якою виконання судового рішення з повернення майна (відновлення положення, що існувало до порушення – п. 4 ч. 2 ст. 16 ЦК України [26]) не може бути змінене на стягнення його вартості (відшкодування майнового збитку – п. 8 ч. 2 ст. 16 ЦК України), оскільки в такому випадку суди нібито фактично змінюють рішення суду по суті і самостійно змінюють спосіб захисту, передбачений ст. 16 ЦК України.

Проте така можливість зміни способу виконання або ж запровадження альтернативного способу виконання, або ж можливість «монетизації» рішення про повернення майна, значно сприяло б його виконанню.

Так, у Цивільному процесуальному кодексі України від 18 липня 1963 р. [27] існувала норма (ст. 206), за якою суд, присуджуючи майно в натурі, повинен був вказати в рішенні вар-

тість майна, яку належить стягнути з відповідача, якщо при виконанні рішення присудженого майна не буде в наявності.

Доцільним було б запровадження аналогічного положення і в чинному Цивільному процесуальному кодексі України, і в Господарському процесуальному кодексі [28]. Ухвалення судом альтернативного рішення із зазначенням суми компенсації у випадку неможливості його виконати або ж можливість зміни способу виконання без ініціювання нового позовного провадження значно сприяло б його виконанню.

Які засоби впливу на боржника має виконавець, аби змусити його виконати рішення зобов'язального характеру, зокрема і рішення про передачу майна?

Так, у разі невиконання без поважних причин у встановлений виконавцем строк рішення, що зобов'язує боржника виконати певні дії та рішення про поновлення на роботі, виконавець виносить постанову про накладення штрафу на боржника – фізичну особу в розмірі 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (1 700 грн), на посадових осіб – 200 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (3 400 грн), на боржника-юридичну особу – 300 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (5 100 грн) та встановлює новий строк виконання (ст. 75 Закону України «Про виконавче провадження»).

У разі повторного невиконання рішення боржником без поважних причин виконавець у тому самому порядку накладає на нього штраф у подвійному розмірі.

Зрозуміло, що ці штрафи, через їхній незначний розмір, фактично є недієвими.

Зважаючи на це, в українське законодавство потрібно ввести поняття астренту (від французького *l'astreinte* – примус) у немайнових спорах.

Наприклад, у Франції, якщо судове рішення немайнового характеру не виконується, суд стягує з відповідача штраф – певну суму за кожен день невиконання такого рішення. Сплачується астрент на користь стягувача.

Щоденний астрент може стати для боржника більш вагомим та переконливим аргументом, аніж розмір штрафу, передбачений чинною редакцією Закону України «Про виконавче провадження», який можна накласти лише двічі [29].

Невиконання рішення має стати фінансово невиконаним для боржника.

Щодо виконання рішень майнового характеру.

Відповідно до ч. 5 ст. 19 Закону України «Про виконавче провадження» [30], боржник, зокрема, зобов'язаний:

- утримуватися від вчинення дій, що унеможливають чи ускладнюють виконання рішення;

- допускати в установленому законом порядку виконавця до житла та іншого володіння, приміщень і сховищ, що належать йому або якими він користується, для проведення виконавчих дій;

- за рішеннями майнового характеру подати виконавцю протягом п'яти робочих днів з дня відкриття виконавчого провадження декларацію про доходи та майно боржника, зокрема про майно, яким він володіє спільно з іншими особами, про рахунки в банках чи інших фінансових установах, небанківських надавачах платіжних послуг, електронні гаманці в емітентах електронних грошей, про майно, що перебуває в заставі (іпотеці) або в інших осіб, чи про кошти та майно, належні йому від інших осіб, за формою, встановленою Міністерством юстиції України.

На жаль, декларацію про доходи та майно подають лише одиниці боржників. Те саме можна сказати і про допуск виконавця до житла та іншого володіння, приміщень і сховищ.

І тут також на допомогу виконавцю має приходити судовий контроль, адже сторони процесу виконання мають обов'язок співробітничати з виконавцем та судом. За недотримання цього обов'язку має слідувати суворе покарання.

Так, наприклад, Кодексом з виконавчого провадження Естонської Республіки (ст. 62) [31] передбачено, що в разі, якщо боржник без поважної причини не надає судовому виконавцю перелік свого майна, то суд може застосувати стосовно нього привід до суду і в разі необхідності арешт на строк до 30 днів. Боржник звільняється з під арешту, якщо він надасть такий перелік.

Слід зазначити, що відповідальність боржника в цьому випадку настає не за існування в нього боргу як такого, а за неповагу до правосуддя.

Стосовно оскарження дій виконавців, то слід звучити або чітко визначити перелік дій (рішень) виконавця, які можуть бути оскаржені, а також змінити порядок подання скарг на дії виконавця.

Наприклад, у Литовській Республіці існує обов'язкове досудове врегулювання спору за скаргою на дії або бездіяльність виконавця [32]. Особа, яка подає скаргу, зобов'язана спочатку подати її приватному виконавцю, який повинен розглянути її протягом п'яти робочих днів. Якщо він знаходить її обгрунтованою і задовольняє, спір вважається вирішеним. У разі, якщо для задоволення скарги приватний виконавець не вбачає підстав, він самостійно направляє її до суду для подальшого розгляду, разом зі своїми запереченнями.

Також потрібно боротися і зі зловживанням боржників правом на подання скарг на дії виконавця.

Так, Виконавським кодексом Республіки Молдова [33] передбачено, що в разі відхилення скарги на дії судового виконавця позивач може бути зобов'язаний на вимогу відповіда-

ча або судового виконавця відшкодувати збитки, завдані простроченням виконання, а в разі зловмисного подання скарги зобов'язується до сплати судового штрафу в розмірі від 200 до 600 лей.

Окрім того, процес виконання має бути достатньо гнучким, аби суб'єкт примусового виконання мав достатній рівень автономії.

Так, наприклад, рішення про відстрочення або розстрочення виконання судового рішення, зміну способу та порядку виконання судового рішення, за згодою стягувача та боржника, тобто за відсутністю спору з цього питання, міг би приймати безпосередньо виконавець, а не суд.

Таким чином, підходи до судового контролю потребують кардинальних змін, аби він став дійсно ефективним механізмом повного та своєчасного виконання судових рішень.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України, прийнята від 28.06.1996 р. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
2. Верба-Сидор О. Б. Співвідношення судового та відомчого контролю за діяльністю приватних виконавців у механізмі забезпечення прав особи. Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка. 2021. Вип. 2 (94). С. 84–98.
3. Жукевич І. В. Поняття, види та форми судового контролю за виконанням рішень у цивільних справах. Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького. Серія: Право. 2017. № 4. С. 110–117. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nivif_2017_4_20.
4. Жукевич І. В. Судовий контроль за виконанням рішень в окремому провадженні цивільного судочинства в Україні. Аналітично-порівняльне правознавство. 2023. № 3. С. 100–104. <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2023.03.18>.
5. Кононець В. П. Судовий контроль як механізм підвищення ефективності судових рішень. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. 2020 № 48, т. 2. <https://doi.org/10.32841/2307-1745.2020.48-2.3>.
6. Кройтор В. А., Сібільов Д. М. Реалізація функції судового контролю за виконавчим провадженням. Наукові інновації та передові технології. 2023. № 5 (19). С. 299–305. [https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-5\(19\)-299-305](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-5(19)-299-305).
7. Ладиченко В. В., Потьомкін С. О. Поняття і суть судового контролю за виконанням судових рішень. Часопис Київського університету права. 2023. № 3. С. 190–198. <https://doi.org/10.36695/2219-5521.3.2023.39>
8. Овчаренко О. М. Судовий контроль за діяльністю приватних виконавців у виконавчому провадженні: концептуальні засади. Юридичний науковий електронний журнал. 2022. № 10. С. 188–196. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2022-10/44>.
9. Черненко І. В. Передумови запровадження судового контролю за виконанням судових рішень в Україні. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2023. Головна / Архіви Том 2, № 80. С. 257–263. <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2023.80.2.41>.
10. Аналіз «Передовий досвід держав-членів Ради Європи та стандарти Ради Європи щодо судового контролю за виконанням рішень національних судів». The Council of Europe. URL: <https://rm.coe.int/analysis-judicial-control-by-jos-uitdehaag-october-2020-ukr-final/1680a0773f>.
11. Opinion n°13 on the role of Judges in the enforcement of judicial decisions / Consultative Council of European Judges (CCJE). Strasbourg, 19 November 2010, CCJE(2010)2 Final. The Council of Europe. URL: <https://rm.coe.int/168074820e>.
12. Recommendation Rec(2003)17 of the Committee of Ministers to member states on enforcement (adopted by the Committee of Ministers on 9 September 2003 at the 851st meeting of the Ministers' Deputies). The Council of Europe. URL: https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=09000016805df135.

13. Постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду від 03.08.2022 р. у справі № 752/2605/13-ц за скаргою ОСОБА_1 на постанову приватного виконавця виконавчого округу м. Києва А. М. Авторгова про опис та арешт майна (коштів) боржника від 13 квітня 2021 року. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/105623865>.

14. Ухвала Богодухівського районного суду Харківської області від 09.07.2021 р. у справі № 613/1005/20 за поданням приватного виконавця Ю. В. Близнюкова про примусове проникнення до житла боржника. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/98192105>.

15. Ухвала Хотинського районного суду Чернівецької області від 02.08.2023 р. у справі № 724/1626/23 за поданням приватного виконавця В. К. Коломійця про примусове проникнення у житлове приміщення. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112573762>.

16. Ухвала Мукачівського міськрайонного суду Закарпатської області від 31.07.2023 р. у справі № 303/6667/22 з поданням державного виконавця відділу державної виконавчої служби у місті Мукачеві Мукачівського району Закарпатської області про примусове проникнення до житла. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/112601594>.

17. Постанова Запорізького апеляційного суду у складі колегії суддів судової палати з розгляду цивільних справ від 21.06.2022 р. у справі № 755/16493/19 за поданням приватного виконавця А. М. Авторгова про тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України керівника боржника-юридичної особи. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/104881948>.

18. Ухвала Господарського суду міста Києва від 11.01.2020 р. у справі № 910/18328/17 за поданням приватного виконавця про тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України керівника боржника, Товариства з обмеженою відповідальністю «Новий погляд країни». Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86853383>.

19. Ухвала Господарського суду міста Києва від 01.06.2020 р. у справі № 910/11578/19 за поданням Приватного виконавця А. М. Авторгова про тимчасове обмеження у праві виїзду за межі України керівника ТОВ «Лакітрейд» – громадянина ОСОБА_1. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/89578010>.

20. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення судового контролю за виконанням судових рішень у господарському і цивільному судочинстві. Законопроект № 7042 від 11.02.2022 р. Верховна Рада України. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/38957>.

21. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо удосконалення механізму судового контролю за виконанням рішень судів та процедури встановлення або зміни способу виконання судових рішень. Законопроект № 7648 від 08.08.2022 р. Верховна Рада України. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/40206>.

22. Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів. Закон України від 03.10.2017 р. № 2147–VIII. Відомості Верховної Ради України. 2017. № 48. Ст. 436.

23. Про гарантії держави щодо виконання судових рішень. Закон України від 05.06.2012 р. № 4901–VI. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4901-17>.

24. Проект Закону про внесення змін деяких законодавчих актів України щодо удосконалення положень про судовий контроль. Законопроект № 9462 від 06.07.2023 р. Верховна Рада України. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/Card/42236>.

25. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435–IV. Відомості Верховної Ради України. 2003. №№ 40–44. Ст. 356.

26. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.07.1963 р. [зі станом на 11.03.1996 р.]. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1501-06/ed19960311>.

27. Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991 р. № 1798–XII. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12>.

28. Авторгов А. Астрентом по боржниках (24.03.2021; 13:48). Юридична практика. URL: <https://pravo.ua/astrentom-po-borzhnykam>.

29. Про виконавче провадження. Закон України від 02.06.2016 р. № 1404–VIII. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1404-19>.

30. Code of Enforcement Procedure [passed 20.04.2005; RT I 2005, 27, 198]. Riigi Teataja. URL: <https://www.riigiteataja.ee/en/eli/ee/516092014002/consolide>.

31. Авторгов А. Виконання судових рішень у Литовській Республіці. (05.10.2017). Приватні виконавці. URL: <https://pv.net.ua/?p=153>.

32. Codul de executare al Republicii Moldova (Publicat: 05-11-2010 în Monitorul Oficial Nr. 214-220 art. 704). Ministerul Justiției. URL: https://www.legis.md/cautare/getResults?doc_id=136917&lang=ro.